СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVI. Ч. 38. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 17 ЛЮТОГО 1948. No. 38. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 17, 1948 VOL. LVI.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧ. ДЕРЖ. АМЕРИКИ ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗАКОРДОНОМ Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE U. S. of AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

ПРЕЗИДЕНТ ЩЕ РАЗ ДОМАГАЄТЬСЯ ЗНИЖКИ ЦІН НА ЖИТТЄВІ КОНЕЧНОСТІ

Ню Йорк, 16 лютого. Президент Труман оприлюднив свій найгостріший зазив до знижки цін на життєві конечності, щоб у такий спосіб стримати інфляцію. Цей зазив поміщений у письмі до Джорджа В. Велша, предсідника Конференції Посадників міст Злучених Держав. Конференція зібралася на триденні наради в Ню Йорку в понеділок і має в першу чергу призадуматися над контролею життєвих потреб. Крім цього вона має зайняти становище в справі підтримки для Пляну Маршала. У своїм зазиві президент мав мабуть на думці опозицію конгресу проти плянованої ним урядової контролі життєвих продуктів і тому тон зазиву є незвичайно рішучий.

ВЖЕ ПРИГОТОВЛЯЮТЬ АДМІНІСТРАТОРА ПЛЯНУ МАРШАЛА

Вашингтон. — Предсідник сенатської комісії закордонних справ Артур Ванденберґ підтримує кандидатуру конгресмена Крисчіена А. Гертера, республиканця з Масачусетс, на адміністратора Пляну Маршала для видужання Европи, як про це доміндується кореспондент Н. Й. Таймсу, Джеймс Рестон.

Програма для Видужання Европи, як урядово названий уже Плян Маршала, набрала вже признак певности в пятницю 13 лютого, коли то сенатська комісія закордонних справ одноголосно ухвалила ввести її в життя. Згідно з бажанням президента і секретаря стейту вона обіймає чотири роки, одначе буде змінена в деяких подробицях.

На першу рату для сфінансування Пляну ухвалено 5.3 більйона долярів на перших 12 місяців, замість 6.8 більйонів на перших 15 місяців. Для адміністрації Пляну має бути іменований урядовець з рангою кабінетного секретаря і з платнею $20,000 на рік. Окремий контролор буде відвідувати поодинокі держави, обняті Пляном Маршала, щоб провірювати, чи фонди вживається на призначені цілі. Програма має увійти вже з днем 1 квітня, одначе її ще мусить ухвалити повний конгрес.

ВОЛЕС НЕ ВЕРНЕТЬСЯ ДО ДЕМОКРАТІВ

Ню Йорк. — Генрі Волес, якого посадник Ню Йорку Вилйем О'Двайер візвав до відвороту і до повороту в ряди Демократичної партії, відкинув цю пропозицію у своїй промові в неділю 15 лютого, виголошеній до виборців 24 конгресового дистрикту на передмістю Бронкс. В тому дистрикті стає до доповняючого вибору кандидат Американської Лейбор Партії Ліо Айзексон проти демократа Карла Попера, у вівторок 17 лютого. А. Лейбор Парті підтримує кандидатуру Волеса на президента, й тому доповняючі вибори викликали загальне заінтересування. У своїй промові Волес з насьмішкою сказав, що провідники Демократичної партії „смертельно настрашені" цим наглим новим рухом. Виборча округа в Бронкс знана із великого числа мексиканців, нігрів і порторіканців, де великий вплив має комунофіл Віто Маркантоніо, який підтримує Айзексона.

ПОВЕНІ НА ПІВДНІ МЕНШАЮТЬ

Із восьми західних стейтів наспіли вісті про великі повені, спричинені виливами рік Мисисипі й Тенесі та їх допливами. Найбільше діткнені повенями стейти Мисисипі, Індіяна й Вест Вирджінія, звідки тисячі мешканців мусіли тікати з своїх домів. Досі нараховано 15 випадків смерти. Найновіші вісті звідомляють, що вода в ріках меншає і виливи стають менше загрозливі. Осередком нещастя є містечко Картедж, над рікою Мисисипі, звідки 75 родин треба було вивезти на безпечне місце в суботу вночі.

НОВІ ПОТРЕБИ ДЛЯ ГРЕЦІЇ Й ТУРЕЧЧИНИ В КОНГРЕСІ

Вашингтон. — Президент Труман предявляє конгресові звіт з дотеперішньої допомоги, виданої на ратунок Греції й Туреччини, і на підставі цього звіту зажадає ухвалення від конгресу нової суми для підтримання згаданих держав у їхній боротьбі проти заливу комунізму.

ЗА НАЗВУ „СВОБІДНА ЕВРОПА"

Ню Йорк. — У щоденнику Н. Й. Таймс містить допис Ричард Куденгове-Калерґі, генеральний секретар Европейської Парляментарної Унії, в справі назви „Західна Европа" у протиставленні до Східньої Европи, яка міститься за залізною заслоною. Він того погляду, що назва „Західна Европа" не є добре підібрана, коли це мало б значити, що вона змагає до волі, зате добре назвати її „Вільною Европою" і з нею злучити Плян Маршала для Видужання Европи. Назва „Вільна Европа" була б лише тимчасова, доки не була б свобідна ціла Европа, а тоді можна б перевести плян „Злучених Держав Европи".

ПЕРЕВИХОВАННЯ МОЛОДІ ДЛЯ ДЕМОКРАТИЗМУ

Вашингтон. — Рух, який обіймає цілу країну, уплянований Бюром Освіти Злучених Держав, щоб звернути увагу шкільних дітей на шкідливість комунізму і на значення демократизму. Акція для відповідного ведення цеї думки по школах, почнеться вже в найближчій осені. Мають відбутися конференції учителів по всіх стейтах, з метою переведення такого руху серед шкільної молоді. На чолі руху стоїть д-р Джан В. Стюдебейкер, комісар освіти Злучених Держав.

Створено осередок для розселення української іміграції

Ню Йорк. — У виконанні ухвали нарад директорів Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету з 24. січня, Жіноча Секція цього ж Комітету, при співучасти Обєднаного Комітету Українських Національних Товариств міста Ню Йорку, скликала спеціяльні наради на пятницю, 13. лютого до Українського Демократичного Клюбу, з метою покликати до життя український центр для розселення. На нарадах явилося понад 50 осіб, які репрезентували 29 товариств, крім цього більше число гостей зпоза Ню Йорку. Нарадам проводила голова Жіночої Секції ЗУАД Комітету Іванна Бенцаль, секретарював Григорій Бакуменко. Головний директор ЗУАД Комідеду д-р Володимир Ґалан зясував конечність отворення кількох українських центрів для розселення нових імігрантів в Злучених Державах, а їх число після можливе недалекого прийняття нового іміграційного билу (Стратона), може зрости до цієї міри, що треба буде змобілізувати всі наші сили для допомоги при розселенні. Ню Йорк, як найбільша пристань, мусить найсамперед бути готовим до такої акції.

Над цею справою вивязалася річева дискусія, в якій забирали голос нові і старші громадяни. В дискусії зарисувалися два напрямки, а це: одна, щоб якстій приступити до творення центрів; друга, щоб скликати ще ширші збори для вияснення положення і щойно тоді вибрати відповідний комітет. Перемогла думка негайної акції й тому покликано до життя комітет з назвою Перший Переселенчий Осередок З.У.А.Д.К. в Ню Йорку і для введення його в життя вибрано Комітет, в склад якого увійшли: д-р Микола Багранівський, інж. Петро Красноніс, Ольга Мацелюх, Дарія Кульчицька, Катерина Джорджія, Семен Угорчак, Марія Лехицька, о. Орест Засійбіда, ЧСВВ., Катерина Кущак, Анна Настюк. Одно місце зарезервовано для представника україн. православної церкви в Ню Йорку. Тому, що на салі не було приявного представника української православної церкви в Ню Йорку, це місце зарезервовано для нього. Коли комітет буде доповнений, тоді буде вибрана екзекутива Осередка і подані до відома імена управи. Докищо нова установа буде мати приміщення в кімнатах Самопомочі Нової Української Іміграції, під ч. 33 Іст 7-ма вулиця, в Ню Йорку, де є вільна кімната і телефон.

В неділю, 15. лютого, відбулося перше засідання нововибраної Управи, тимчасовим головою якої вибрано Семена Угорчака, його заступником о. Ореста Засійбіду, а секретарем інж. Петра Красноноса. Створено підготовчу комісію, яка протягом одного тижня повинна приготовити плян праці Переселенчої Станиці.

ВОРОГИ ІТАЛІЇ.

Рим, 15. лютого. — Італійський премієр де Ґаспарі виступив сьогодні з промовою, заявляючи, що комуністи є ворогами Італії і з ними є виключена будьяка співпраця.

ЩЕ ОДИН „ГАРЯЧИЙ ПРИВІТ" БОЛЬШЕВИКАМ В ТАБОРІ УКРАЇНСЬКИХ СКИТАЛЬНИКІВ.

Відень, 15. лютого. (ЮП). — Американські військові власті сьогодні повідомили, що вчора обкидано камінням совєтську репатріяційну комісію в ще одному таборі українських збігців в американській зоні Австрії. Про „гарячу пригоду" совєтської комісії в укр. таборах Лексенфельд і біля Мюнхену повідомлено за „Ню Йорк Таймсом" і „Старс енд Страйпс" в „Свободі" з 14. лютого. Про черговий виступ українських скитальників проти совєтської комісії агенція Юнайтед Прес повідомляє на підставі заяви американських військових властей. Подія трапилась в таборі Легенсбараки біля Зальцбурґу, де живе 300 українців. Вчора до цього табору приїхала совєтська комісія і її „гарячо привітали" градом каміння. Большевики навіть не виходили зі свого авта і тому не було випадку поранення. Речник Американської Армії заявив, що совєтська комісія порушила американські інструкції і приїхала до табору без американського звязкового. Якщоб подібний випадок трапився ще на будуче, американські власті „можуть взагалі зажадати, щоби совєтська місія виїхала з американської зони", заявив американський представник.

АЙЗЕНГАВЕР ТВЕРДИТЬ, ЩО МИР НЕПЕВНИЙ, А ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ ЗАСЛАБІ

Вашингтон, 15. лютого. — Оборонні засоби Америки є невистарчальні в теперішньому часі, коли то нема запевненого миру — оце твереза оцінка уступившого недавно голови генерального штабу армії ген. Двайта Д. Айзенгавера. Цю осторогу помістив він у кінцевім світі своєї діяльности. Його оприлюднив департамент війни без ніяких заміток.

Звіт Айзенгавера, колишнього команданта аліянтських армій на західнім фронті у війні проти Німеччини, обіймає 10,000 холодно передуманих слів, у яких він зясовує теперішнє світове положення. Це положення представлене далеко більше замрячене, ніж його досі представляв Айзенгавер. Та не зважаючи на це, він добачує можливість миру в Пляні Маршала для видужання Европи, а дальше в збільшенім впливі Обєднаних Держав. Для цієї цілі треба в першу чергу збільшити американську сухопутну армію до 1,300,000 вояків, а крім цього зорганізувати належно резерви, перевести загальний військовий вишкіл, підготовити мобілізацію індустрії, збільшити воєнну фльоту й повітряну силу Злучених Держав. Не називаючи Росії по імені Айзенгавер ствердив, що мир загрожений тому, що „велетень" йде проти миру з заходу і сходу, а коли мир має бути втриманий, то не можна допустити до того, щоб Середземне море було опановане цим велетнем.

30-річчя проголошення незалежности Литви

Ню Йорк, 16. лютого. — Сьогодні припадає 30-річчя з дня проголошення державної незалежности Литовської Республики сьогодні знову поневоленого литовського народу. З цеї нагоди і старанням Американсько-Литовської Ради відбулася тут вчора у виповненій вщерть Вебстер Гол імпозантна святочна Академія, на якій крім литовського міністра у Вашинґтоні, П. Жадейкіса, виступив представник губернатора нюйорського стейту, Тамеса Е. Дюї, з окремою проклямацією губернатора, як теж сенатор Джан Дж. МекНейбо. П. Жадейкіс на початку своєї промови привітав в англійській мові приявних на святі своїх земляків та їх латвійських, естонських і українських приятелів. В привітанні губернатора Дюї м. і. стверджується, що Литовська Республика впала жертвою брутальної совєтської агресії внаслідок націстсько-большевицької змови. Губернтор Дюї в імені населення нюйорського стейту висловив симпатії литовському народові та надію, що „Литва знову буде вільна" і, можливо, „швидше, ніж можна сподіватися". Під проводом керівника Литовсько-Американського Інформаційного Центру, п. К. Р. Юрґели, ухвалено відповідні резолюції. Мистецьку частину програми виповнили виступи церковного хору під проводом Павла Сакаса та оперової співачки Варвари Дарліс.

(Докінчення на стор. 4).

ЛЕКЦІЯ СВЯТОСЛАВА ГОРДИНСЬКОГО В МИСТЕЦЬКІЙ ҐІЛЬДІ.

Ню Йорк, 15. лютого. — Сьогодні в приміщеннях Мідстон Гавз при 38. вулиці Святослав Гординський виголосив перед членами Української Мистецько-Музичної Ґільдії лекцію про сучасне українське мистецтво. Цего незвичайно інтересного докладу слухало біля 40 осіб, головно з заінтересованої мистецтвом місцевої американсько-української молоді. Після докладу відбулася оживлена дискусія. Це був перший публичний виступ нашого визначного мистця, що недавно приїхав зі скитання в Европі і вже зумів розгорнути тут широку діяльність. Святослав Гординський, разом з мистцями М. Бутовичом, П. Андрусівим та іншими підготовляють тепер репрезентативну українську мистецьку виставу.

НА ШЛЯХУ ДО ОБЄДНАННЯ ЗАХІДНОЇ ЕВРОПИ

КОНФЕРЕНЦІЯ ЗАХІДНИХ ВЕЛИКОДЕРЖАВ В СПРАВІ НІМЕЧЧИНИ

Лондон 16 лютого. (ЮП)—Завтра тут має початися конференція трьох західних великодержав в справі Німеччини. В конференції візьмуть участь представники Злучених Держав Америки, Великої Британії та Франції, як теж запрошені представники малих західноевропейських держав. Предметом нарад буде дальше політичне оформлення та господарський розвиток західних зон Німеччини. Британський військовий ґубернатор в Німеччині, ген. сер Б. Робертсон вчора вже в тій цілі прибув літаком до Лондону. Ця конференція буде тільки одною з цілого ряду подібних, плянованих у звязку з проголошенням в дні 23 січня пляном Бевина щодо західно-европейського державного обєднання. Завтра в Парижі почнеться британсько-французька конференція а в найблищу пятницю заступники міністрів закордонних справ чотирьох великодержав почнуть у Відні конференцію в справі мирового договору з Австрією.

В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ СТВОРЕНО НІМЕЦЬКИЙ БАНК ТА ДОЗВОЛЕНО ПРОДУКЦІЮ АЛЮМІНІЮ

Франкфурт над Майном, Німеччина, 16 лютого. Американський і британський військові ґубернатори західних зон Німеччини проголосили сьогодні створення Німецького Банку, що почне діяти з днем 1-го березня. Банк, що матиме право видавати гроші, діятиме незалежно від двозонової економічної адміністрації. Його головним завданням буде адміністрація закордонної виміни в торговельному імпорті та експорті.

Минулої суботи американський і британський військові ґубернатори дозволили німцям на продукцію сирого алюмінію, хоча її заборонено Потсдамським договором, зараховуючи її до воєнної індустрії.

МОСКВА ПРОТЕСТУЄ

Лондон, 15 лютого. Московська радіовисильня передала вчора текст протестаційних нот совєтського уряду до урядів Злучених Держав, Британії і Франції проти їх спільної конференції в справі Німеччини. В ноті стверджується, що така конференція буде виразним порушенням Потсдамського договору і тому Совєтський Союз застерігається проти всіх постанов цеї конференції.

КОНФЕРЕНЦІЯ СОВЄТСЬКИХ САТЕЛІТІВ

Прага, Чехословаччина, 15 лютого. (Ройтер) — Сьогодні тут повідомлено, що в найблищий вівторок тут почнеться конференція міністрів закордонних справ Польщі, Чехословаччини та Югославії. Предметом нарад буде теж справа Німеччини.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ У ГРЕЦЬКІЙ ВОЄННІЙ РАДІ

Атени, 15 лютого. (ЮП)— Ген. Джеймс А. Фліт, іменований американським урядом головою американської військової місії в Греції, буде членом грецької Національної Оборонної Ради. В цьому характері він матиме голос щодо воєнних операцій грецької армії проти большевицьких партизанів. Ці самі права матиме теж командант британської військової місії. Рішення виніс грецький уряд та видав відповідну проклямацію. Досі американський і британський команданти були в загальній Раді, але тільки як спостерігачі і дорадники.

АМЕРИКАНСЬКО - СОВЄТСЬКІ СУПЕРЕЧНОСТІ В СПРАВІ КОРЕЇ

Сеул, Корея, 15 лютого. Сьогодні тут стверджують, що совєтські окупаційні власті задумують в найблищому часі проголосити в своїй північній зоні свій „уряд для цілої Кореї". В американській зоні перебуває комісія ОД, завданням якої є приготовити та наглядати над загальними виборами, що такий уряд мали б встановити. Совєти цю комісію бойкотують, провокуючи рівночасно страйки та заворушення проти неї.

НЕПОРОЗУМІННЯ В СПРАВІ ФАЛЬКЛЕНДОВИХ ОСТРОВІВ

Лондон, 15 лютого. Від деякого часу виникла суперечка між Арґентиною і Чілем щодо британського архіпелягу Фальклендів на південному Атлянтику. Обидві країни мають притенсії до цих островів, заявляючи, що вони лежать в їх „антарктичній сфері". Вони відкинули британський протест проти виставлення своїх постів та відкриття їх баз на цій території, яку Британія вважає своєю. У звязку з цим сьогодні повідомлено, що британський крейсер Нігерія відплив з південно-африканського порту Сімонставн „в недідомому напрямку". Проте, в дипломатичних колах вважається, що Нігерія відплив в напрямку Фальклендів, щоб там піддержати „британський арґумент" в дискусії між Арґентиною і Чіле.

ПЕРЕРВАНО ІТАЛІЙСЬКО-СОВЄТСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Рим, 15 лютого. (ЮП)—Італійський уряд сьогодні повідомив про перервання торговельних розмов зі Совєтським Союзом. Причиною перервання є совєтське домагання, щоб ці розмови велися в рямках заплати признаного Совєтам воєнного відшкодовання.

БЕЛЬГІЙСЬКИЙ УРЯД В БОРОТЬБІ ПРОТИ СТРАЙКІВ

Брюсель, 15 лютого. В Бельгії страйкує біля 100,000 робітників у важливих індустріях та підприємствах загального користування. З метою зламати страйк уряд виніс цілий ряд рішень, на підставі яких страйкарів будеться звільняти з роботи, або переслідувати законом. Страйки були в більшості зорганізовані комуністами.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.00	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
Число з понеділка (з англійською Частиною):		Monday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

„НАРОДНА ТВЕРДИНЯ"

Піонiри українського, організованого, народнього життя в Америці назвали Український Народний Союз „народною твердинею". Ця назва, як знаємо, прийнялась, бо наш свідомий загал, знаючи життя-буття американських українців, є щиро переконаний, що ця назва У. Н. Союзові справедливо належиться.

Уся історія У. Н. Союзу це постійне змагання до національного освідомлювання, гуртування і обєднування наших людей на американській землі для певних, високих цілей. Життєве обезпечення було для наших людей цілковитою новістю, але й не меншою новістю були теж й ідейні речі, які У. Н. Союз видвигав, звязуючи їх з ідеалами країни Вашингтона та цеї землі, з якої ми вийшли. Боротьба за українське імя, оборона Української Церкви перед наступами москвофілів і мадяронів, закладання читалень, старання за призначення українського єпископа для американських українців, видавання популярних нижок та організування перших віч та відчитів — це була тому 50 чи 40 років мозольна й важка праця серед маси, яка у своїй подавляючій більшості була неграмотною. Тому, що У. Н. Союз, не зважаючи на важкі удари, які сипались на нього з усіх боків, усе це видержав, наш нарід в Америці оборонив і охоронив та до себе пригорнув, стали його згодом називати „нашою народньою твердинею".

У. Н. Союзові пробували пошкодити ще й недавно, в часі останньої війни, вороги змагань українського народу до вільного, незалежного й демократичного життя, добачуючи в ньому американську твердиню оборони права України на державну самостійність. Теж і цей удар У. Н. Союз не тільки видержав, але відповів на нього посиленням своєї ідейної праці, себто виданням цілого ряду книжок про Україну в англійській мові.

У. Н. Союз, це—ми. Це не одиниця, ні гурток, але наш загал, той найсвідоміший, найідейніший, найщедріший. З кінцем січня цього року мав він 48,475 членів. Та ми переконані, що ще є між нами поважне число таких, які теж добрі, ідейні та патріотичні, а ще не є в рядах У. Н. Союзу. Ми думаємо, що нам треба притягнути до У. Н. Союзу ще й таких, головно з молоді, які недуже свідомі й не знають, хто вони та яких батьків, щоб у Союзі усвідомились і духом зміцніли. Коли ж іде про нову українську еміграцію, що зачинає прибувати до нас, то ми переконані, що вона цілком певно приступить радо до У. Н. Союзу і скріпить цю „народну твердиню", як тільки ближче з нею запізнається.

Значить, є ще багато наших людей, які повинні би бути в У. Н. Союзі. Тому при добрій волі й охоті не було б трудно виконати це, до чого закликає головний уряд У. Н. Союзу відділових урядників, членство У. Н. Союзу та ввесь наш загал, себто, щоб збільшити У. Н. Союз до 50,000 членів. Бракує тепер до 50 тисяч ще тільки 1,525 членів. Це мале число на нашу велику громаду. Тому варт трохи попрацювати кожному і кожній з нас, щоб заманіфестувати, що „українська народна твердиня" на вільній американській землі твердне й міцніє.

Бюджетова відповідальність

Хитання цін харчових продуктів дає надію, що кошти життя в нашій країні значно будуть нижчі. Провідники Республиканської партії в конгресі, які давно заповіли боротьбу за знижку податків, мають тепер аргумент, що справді прийшов уже час на таку акцію.

Загально говорять люди з насьмішкою: „Дві речі є певні: смерть і податки". Це лише вказує, що від податків у модернім громадянстві ніхто ніяк не може викрутитись. Зате можна надіятися, що раз податки будуть менші, другий раз більші. Чи саме теперішня пора міжнародного напруження і конечности рятунку світу від загибелі є доброю нагодою до знижки, це інше діло. Одначе тому, що перед виборами партії хочуть приподобатися виборцям, вони кидають заклики, обраховані на здобуття популярности. Як приклад такої поведінки може послужити спроба республиканської більшости в конгресі, щоб обтяти податок в найближчім бюджеті на $6,500,000,000. Ухвала в цій справі перейшла вже в палаті репрезентантів, одначе незабаром спільна конгресова комісія, в якій теж республиканці мають більшість, заявила, що можна буде знижити податок лише на $2,500,000,000.

Саме оця нагла зміна фронту вказує, що намірена знижка податків не опирається на якихсь певних датах, лише на бажанні здобути популярність.

Президентський прелімінар приходів на найближчий скарбовий рік, вироблений цілим штабом урядових знавців, передбачує загальний прихід держави — майже виключно з податків—в сумі $44,500,000,000, а видатки бюджетові на $39,700,000,000. Це значить, що передбачена надвишка виносила б $4,800,000,000. Спільна конгресова комісія, яка пропонує втяти податки на 2.5 більйонів, породбачує приходи на $47,300,000,00, видатки на $37,200,000,000, отже мала б остатися надвишка в сумі $10,100,000,000. Саме з огляду на таку вимріяну надвишку хоче спільна комісія, складена аж з 102 конгресменів, знижити податки. Коли б прийняти обрахунок бюджетових приходів і видатків, предявлені президентом в його посланні з 2. січня, то після знижки податків на півтретя більйона, ще таки осталась би надвишка в сумі близько 3 більйони.

Оці цифри добрі на папері. Та коли прийдеться здійснювати пляни, тоді покажеться щось непередбачене. На це вказує приклад з минулого року. З початком 1946 р. президент Труман предявив бюджет в сумі $37,000,000,000 на теперішній скарбовий рік, який почався з днем 1. липня 1947, а кінчиться 30. червня 1948 р. Негайно після предявлення бюджету почалася теж боротьба за його знижку і палата ухвалила обтяти буджет на 6 більйонів, а сенат на 4.5 більйонів. Хто тоді мав рацію, цього не дасться ствердити, бо президент поставив своє вето проти конгресового бюджету і для практичних цілей втримався президентів бюджет в сумі 37 більйонів. Рік ще не закінчився, а вже тепер пізнати, що видатки будуть вищі, бо ухвалені конгресом додаткові видатки вже довели бюджет до висоти $37,700,000,000. Звісно, що після ухвалення бюджету на теперішній скарбовий рік прийшли ще додаткові видатки на допомогу Греції й Туреччині і їх треба було в конгресі ухвалити.

Тесаме може статися і в новому бюджеті. Досі в найближчім бюджеті передбачений лише Плян Маршала з видатками на суму $6,800,000,000, одначе вже після оприлюднення коштів цього Пляну появилася оцінка допомоги, яку треба ще дати для Китаю в сумі $570,000,000. Також заповідають нову допомогу для Греції і Туреччини і це ще дальше може збільшити буджетові видатки. Бюджетом не обнята теж програма розбудови американської повітряної сили, яка обрахована президетською Повітряною Комісією на 3 більйони і т. п. Це все вказує, що намагана знижка податків, коли б навіть була ухвалена, буде лише хвилевою. Бо коли прийде бюджетовий дефіцит і його покриється з хвилевих позичок, то наступного року цей недобір мусить буди покритий.

Так розуміє господарку кожний господар, так теж його розуміє і конгрес, як правний господар держави. Йде лише про відповідальність. Сама обережність, з якою конгрес підходить до податкової справи, вказує, що конгрес, як цілість, відчуває на собі відповідальність. Він хотів би знайти якийсь спосіб „задоволити вовка і врятувати козу". Треба подбати про заплачення конечних видатків, але конгрес хоче це зробити так, щоб не настрашити населення податками, головно перед виборами. Бо то вже теперішній конгрес наразив собі виборців в різний спосіб: одних ухваленням билу Тефта-Гартлія, других ворожим наставленням до комуністів, інших знесенням контролі цін, а ще інших недопущенням скитальників з Европи і т. п. Конгресмени, які раз попали на це становище, хотіли б на ньому втриматися, бо мають не злу платню тай визначне становище в громадянстві. Тому хотіли б погодити свою важку відповідальність за долю нації з популярністю серед громадянства, щоб знов переховзнутися через нові вибори.

Назагал треба признати, що теперішній конгрес свідомий своєї відповідальности перед історією. Але треба, щоб загал розумів світове положення і перейняв на себе частину відповідальности. Тоді й конгресмени та сенатори це потребували б оглядатись на задні колеса, маючи поперття загалу у найважніших сучасних проблемах домашньої та закордонньої політики.

Микола Кокольський.

Хора душа

(Думки на руїнах Німеччини).

Друга світова війна скінчилася. Вже два роки минуло з тієї хвилини. Вже руїни міст буряном поросли. Вже й не один скромний хрестик на вояцькій могилці до долу похилився й неодна мохилка, стоптана ногами з землею зрівнялася.

По вулицях німецьких міст нерідко стрінеш молодих людей, важко окалічених. Німо простягають вони до прохожих руку.

Та лиш рідко хто з прохожих кине гріш у простягнену долоню.

Та не тільки мури міст лежать у руїні. Зруйнована і людська душа. І ця душевна руїна куди більше загрозлива, як матеріяльна. Бо мури відбудувати легко. Але зруйновану душу відродити дуже важко.

В чому ж полягає отся хороба душі? Девятнадцяте сторіччя приносить велитенський розвиток природничих наук. У звязку з цим двадцятий вік розвиває техніку до фантастичних розмірів та механізує продукцію. Людина перестає бути індівідуальністю, а стається складовою частиною машини, яку вона обслуговує; вона механізується. На роздумування над глибокими проблемами людського існування вона не має ні часу, ні охоти, ні не відчуває потреби цього. Впрочім це роблять за неї фахівці, офіціяльні проповідники моралі та філософи усякого покрою та масти.

На яких же основах будують філософи XIX і XX. вв. світогляд? Отже в першу чергу на тих „правдах", які подають до „вірування" природничі, а в першу чергу біологічні науки. Вони кажуть, що життя це функція фізико-хемічних процесів між елементарними складниками організму, це продукти незвичайно довгого ряду пристосувань плястичної протоплязми до зовнішних обставин у безнастанній боротьбі за існування. Людина, як частинка живої природи, підлягає тим самим її законам, тій же самій боротьбі за існування. Ось тут треба шукати коренів двох сьогочасних хворіб, тупо-зарозумілого націзму і забріханого-хамоватого большевизму й їхньої хижацької моралі.

По правді, оба вони собі рідні брати, хоч здається такі різні. Оба вони відкинули християнську мораль. Її безкомпромісове: „Не вбивай Не кради! Люби ближнього твого..." стояли непрохідною перешкодою на шляху побудови їхнього правопорядку. Тож геть її! Немає Бога! Бог це фантом, нікому непотрібний, ба що більше, шкідливий! Цей фантом видуманий пануючою клясою для порабощення працюючих. Релігія ж це опіюм народа! Геть із нею! Так говорить большевик. Нацист ужив іншої тактики. Він ласкаво лишив Бога, але вбрав його в брунатну тоґу тай увінчав свастикою. Час до часу фюрер прибирав позу провінціяльного актора і звертався в бундючнім тоні до того брунатного Бога за благословенством своїх кривавих чинів. І так на місце християнської моралі водять одні і другі мораль партійну. Добре є те, що корисне для моєї партії.

Націсти проголосили зразу, що їх раса вища, надлюдей, та що їм Провидіння визначило панівну ролю в світі. Всі прочі раси менше вартні, а то й зовсім безвартісні, ба навіть шкідливі і тому треба їх знищити. Та й вистрілювати їх масово, безпощадно, без іскри чуття в серці. Большевики проголосили, щоправда, зрівняння всіх рас і націй. Та це тільки в теорії. На ділі ж цілий державний апарат „советской страни" опинився в руках москалів, шкільництво поголовно зрусифіковано, а російська мова стала панівною на терені всіх „союзних республік". В 30-тих роках виморено непокірного хахла штучно викликаним голодом, та заслано в примусові табори праці. Такі старі українські большевики, як Хвильовий і Скрипник кулею в скрань спокутували свою віру в большевицьку правду. А скільки їх лягло в сиру землю, скільки помандрувало в мерзлі сніги Соловок, у безмежні степи Какакстану, отих відомих і невідомих „українських самостійників" за те тільки, що мали відвагу бути українцями! Це хіба Всевидючий на Страшнім Суді розкрие!... Підчас останньої війни можна було скрізь читати „лозунги":

„Да здраствует великий русскій народ победітель!" Отже вже навіть не советський, а прямо русскій. Цілком вірно, бо большевики це такіж російські націоналісти як москалі всяких партій і груп.

Керму советською як і націстівською державою перебрала на себе партія, група довірених вибранців. Партія здавала собі справу з того, що старшого покоління, вихованого в демократичному дусі, вже не перевиховає. Тому й внишила його де тільки могла. А з другої сторони вона взялася за виховання молоді в свойому дусі. Націсти висмівали брутально демократію, відмовляючи їй всякої конструктивної вартости. Большевики натомість вхопилися іншої тактики. Вони говорять скрізь про свою „народну демократію", так ніби демократія могла би бути і ненародною. На ділі большевицька демократія це звичайна брехня, розчислена на обурення несвідомої людини. Бо чи ж це демократія, коли тебе, за свобідно висказану думку, неэгідну з офіціяльною, партійною, замикають у тюрму?! І чи це демократична держава, що ціла побудована на диктатурі одної партії?

На шляху побудови нового ладу стояли моральні перешкоди. Їх належить усунути. Тож геть із Богом, геть із релігією, геть із родинною мораллю! Геть із мораллю в політиці! Добре є те, що корисне для моеї партії, для моеї раси. Все інше шкідливе і його належить знищити концентраційними таборами, надмірно важкою працею в голоді і холоді, а то й просто зліквідувати. Не дармо то одні вибрали собі як символ своеї держави криваву зорю, а другі хрест із поломаними раменами. Ось у такому дусі виховувалася їх молодь. Ба, що більше; її заправляли вже від наймолодших літ до найбільш злочинної роботи, до холодного мордовання безборонної людини.

Та лихо родить тільки лихо. Так і ті криваві злочини, яких на кожному кроці доконували бутні, глупо-зарозумілі, безсердечні націсти, завели їх у пропасть. Націстівська Німеччина розсипалася в купу грузу, розторощена могутною зброєю її противників; тих протиників,в яких невикривлена ідея демократії стала фундаментом побудови їхнього державного організму.

Та не тільки мури міст розсипалися в руїну. Розприслася, як миляна банька, також і націстівська ідеологія та мораль, і душу німецької людини сповнила порожнеча. Одні з них ще десь по закутках снують мрії про „надчоловіка", а другі блукають як блудні вівці, не знаючи свого шляху. Але є й такі, що шукають нових доріг, нових ідей, нового життевого змісту,б о інакше життя людини скочується до вегетації тварини.

Лиш кривава зоря все ще горить над світом. Та прийде черга і на неї, розсиплеться і вона в пил. Не можна будувати людського щастя на гріху, на крові і сльозах. Тому і советську людину чекає також отся духова кріза. Її можна бачити вже й в теперішній сотетській дійсности. То ж советська філософія не найшла ніякого ідеалу на місце Бога та християнської моралі. Не заступили їх місця ні „геній людства, опікун і батько народній", ні піднесена на висоту святости праця, ні ніщо. Тому й в останній час певний відворот від безкомпромісового атеїзму, певна свобода релігії. Та це далеко не вистарчає. І, подібно, як заломилася душа націста, прийде час великого душевного заломання советської людини. Ця кріза о-

(Докінчення на стор. 3-тій).

ВАЛЕРІЯН ПІДМОГИЛЬНИЙ

„ТРЕТЯ РЕВОЛЮЦІЯ"

Оповідання

1)

Було коло першої години ночі. Ксана, схилившись на довге підвіконня, часом торкаючись чолом холодного скла, дивилася в сіру далечінь, де лунали такі дивні, страшні, а вже звиклі звуки. Бій ближчав. Прозоре стукотіння кулеметів, безладна тріскотня рушниць, раптові вибухи шрапнелів, що недавно ще були мов марево невиразне, сунули й облягали місто. Несподівано знімались ракети й осяювачи на мить небосхил. Потім важко били гармати.

Ксана дивилася на рівну вулицю, що простягалася туди, до стрілом напоєного мороку, і на будинки, що скам'яніли вздовж неї. Ксана думала: у тих будинках поховалися, прищулилися по льохах люди, залякані, тривожно чекаючи. І може тільки хто цікавий, чи хороброго вдаючи, дивиться, слухає, як от вона, примарного бою.

Раптом десь зблизька розітнувся постріл. Ксана відсахнулась.

— Може ходімо? — почула вона коло себе.

Це Андрій Петрович. Ксана простягла йому руку й промовила:

— Ще трохи... це безпечно...

Андрій Петрович знову заходив по хаті.

Ксану вабив бій. Ще й місяць чи буде тому, вона теж, мов стара пані грому, жахалася пострілів. І на селі, де жили вони, бої видавалися ще страшнішими. Тоді чоловік цілував її, а вона таки боялася. Вона питала:

— Що буде, як прийде Махно?

Він сміявся:

— Лікуватиму його молодців.

Махно прийшов і розстріляв її чоловіка. Десь за селом, уночі.

Бій був вже у місті. Луна несла постріли попід самі вікна, земля стугоніла, приймаючи гарматні набої.

— Партія білих з чорними кінчається на користь чорних, — промовив Андрій Петрович.

Ксана мовчала. Вона стелила свої думки туди, де танцювала смерть. В пострілах вона вчувала симфонію смерти. Бій — це музика, це залізна оркестра. Вона уявляла собі степи. На високій, давезній могилі стоїть смертельний диригент. Це Махно. Який він? Бо він убив її чоловіка.

І от, піддавшись гарячій навалі жалю, Ксана заридала. Вона на всю глибінь відчула жах долі й невблаганість боротьби, що точилася, все осторонь захоплючи й ломлючи.

Андрій Петрович взяв її за руку й солоіць повів з темної кімнати.

— Годі, годі, — казав він, — бачите, куди доводить хоробрість.

Стрілянина розлягалася невидною курявою десь зовсім близько, ніби стріляно раптом зза плеча; над головою, зідхнувши, розпадались шрапнелі, будинки нервово кидались і тріпотіли.

Андрій Петрович звів Ксану сходами до льоху, де сиділа родина. Тут, під землею, у світлі полохливого каганця, бій озивався притлумленим грюкотом. У цій напівтемряві, невиразні тіні від себе кинувши, збилися люди.

Худий чоловік, урядовець пошт і телеграфів, господар помешкання, глянув на Андрія Петровича з німим питанням.

— Махто, — відповів той.

— Махнівці взяли! — вереснула дружина урядовця в пальті, закашлявшись з важкої вогкости повітря. Її змучили безсонні ночі, на обличчя лягли темні зморщки, очі знесиліли від чекання.

Ксану посадовили на дзиглику коло каганця, і вона сиділа, схиливши голову. Її коса, звільнившись від пришпильок, тихо зсунулась і звисла поруч.

На хвилю всі змовкли. Постріли рідшали, вщухали. Гімназист 5-ої кляси Колька, використавши тишу, заявив про своє невдоволення.

— От бачиш, мамо, їх і не вбило. А мене не пустила.

— Мовчи! — гукнула на нього мати. — Ти варвар- Ти мучиш мене!

— Дядьку Андрію, — казав Колька далі, на неї не зважаючи, — знаєте, скільки раз стрельнули? Я підрахував з нудьги. Сто тридцять вісім! Грубо, правда?

Мати схопила його просто за обличчя й шарпонула:

— Ти ізверг! Ти душу мені виймаєш!

Колька, пригладжуючи волосся, тихо скаржився дядькові;

Махна боїться, а на мені зриває. Треба терпіти.

Бій кінчився. Каганець жалібно миготів.

— Ходімо, ходімо нагору, — полохливо казала Марта Данилівна, господиня, — погано як вони знайдуть нас тут...

Колька повагом пішов попереду. Андрій Петрович з господарем узяли на руки Ксану — вона заснула.

∵

(Дальше буде).

Д-р Л. Мишуга.

Панамериканськo-українська допомога визвольним змаганням українського народу

(Доклад, виголошений на нарадах Панамериканської Української Конференції в Ню Йорку).

5)

Узяли зі собою кивот завіта, душу нації.

Не входить в обсяг того реферату застановлятись над такою важною проблемою, яку дехто видвигає, а саме, що українська еміграція в 1941 році „не упорядкувавши себе, стала в ріднім краю не зачином організації, але громадянської війни в найгіршому крайно неморальному розумінні", чи що принесе нова еміграція рідній землі, як буде нагода до неї вернути: „Чи український владний мир, чи нову братовбивчу війну?" І хоч годимось з тими, що пишуть, що це є „питання життя і смерти, навіть більше: питання чести і безчестя", не будемо про це ширше говорити, а згадуємо за це тому, бо воно звязане до певної міри і з нашою акцією допомогти визвольним змаганням України. Українська нова еміграція, що розуміє „питання життя і смерти" чи „чести і безчестя" української нації й відповідно до нього, будучи на вигнанні, гуртується, обеднується і замирюється, буде величезним плюсом у праці в користь України, де б ця праця не велась, себто, і на американських континентах. Тому слушно пише один з нових політичних еміґрантів (д-р М. Шлемкевич):

„...Щоб виконати репрезентаційне завдання, питоменне кождій політичній еміграції всіх часів, наш сучасний політичний ісход мусить упорядкувати свою духовість і свою політичну організованість. Громада розсварених людей і груп, де гомо гоміні люпус, де група для групи—тічня вовків, не може достойно боронити своїх задумів перед чужим світом. Навпаки, в такім стані еміграція може тільки виправдати перед світом свою долю, доказуючи своєю поведінкою, що та доля цілком заслужена... Еміграція несе зі собою у світ Кивот завіта, душу нації і має повернутися з нею, збереженою в чистоті в рідний край. Еміґранти є не тільки репрезентантом, але і носієм українського національного світу і його субстанції".

Нині іде в Україні послідовне, грубе, насильне нищення духа і самої субстанції української нації. Наше завдання представити цю небувалу в історії людства тиранію американському світові. Без допомоги нової української еміграції, але духово й морально сильної, це було б не можливо нам зробити навіть при найбільших наших зусиллях і найбільших фондах. Думаю, що світліші уми нової української еміграції ці речі добре розуміють. Вони ж самі виказують, яким великим нещастям є занархізована еміграція з різними державними, революційними чи якими іншими центрами; з яких кожний на власну руку інформує, або що гірше, представляє себе як одинокий авторитетний провід, та ще й демократичний, обвинувачуючи водночас невинно інших навіть за такі політичні чи інші вчинки, за які Алiянти досі ставили декого під суд. В таких обставинах, коли такі речі доходять до урядів наших країн, чи до преси—а про це останнє вже дбають добре большевики — не легко вести акцію в справі допомоги визвольним змаганням України.

В таких обставинах навіть важко діставати від своїх гроші на ведення такої акції!

Боронили ввесь час, як вміли і як могли.

Теж і нам, як і новій українській еміграції в Европі, біль стискає серце, що світ не оцінює якслід геройських вчинків Української Повстанської Армії. „Українська Трибуна" - (з 28 вересня 1947) слушно пише, що на всіх українцях у світі лежить обовязок „спростовувати фальшиві інформації, викривати чужу агентурну пропаганду та подавати правдиві вісти про УПА і політичні змагання українського народу". Теж правда, що вся українська еміграція повинна „кричати на весь світ про те, хто це і що є Україна, за що ми боремось, хто є в УПА, що таке наш визвольний рух, хто є люди, що цей рух очолюють". Теж усі ми повинні всім ясно сказати, що за гітлерівської окупації за українську державність „страждали в концтаборах десятки тисяч найкращих синів України", що за неї „гітлерівські горлорізи гнали на смерть тисячі українських людей", та що український нарід „не склав зброї", а навпаки „скріпив свою боротьбу". Теж мусимо світові довести, що „УПА—це найбільш здисциплінована і найхоробріша армія, що виросла на ідеології українського визвольного руху і поставила собі тільки одиноке завдання: виборoти своїм зусиллям — Вільну Українську Державу". Але це все є якраз те, що ми по своїх силах тут робили, а як не зробили більше, то теж тому, що між тими, які повинні б помагати розголошувати ці великі речі, нема цеї національної дисципліни, яка характеризує борців УПА. Для нашої акції в Америці потрібні були добре провірені матеріяли, з яких виходило б на яв, що весь український нарід, де тільки мав змогу, не складав зброї, а боровся і гинув в боротьбі з гітлерівськими горлорізами, чи з большевицьким НКВД. Так ми собі це уявляли і таке голосили, знаючи характер нашого народу. Та як зачали надходити вісті з деяких кол нової української еміграції в Европі, то в них не тільки не було добрих матеріялів, потрібних для розголосу геройства українського народу, але було багато такого, що давало змогу ворогам визволення України використовувати ці „матеріяли" на шкоду української нації. На жаль це продовжується ще й донині, бо ще далі засипується нас пашквілями, з яких віє вузьким партійництвом, ненавистю брата до брата, взаємними обвинуваченнями чи спорами за те, яка група керує чи не керує Українською Повстанською Армією.

Нам закидають як от „Українець у Франції" (з 2 листопада 1947), що в часі війни, коли „советська пропаганда, як союзниця англосаксонців, діяла дуже негативно для нашої справи", то „в той час українці за океаном, не зуміли як слід відпарувати всі шкідливі і брехливі інформації Советів, що ще й тепер можна завважити". Далі пише цей часопис, що „сьогодні ми можемо на повен голос заявляти цілому світові, що українська нація перша створила підпільний фронт проти німців. Що тоді, як ціла Европа мала своїх, так званих квізлінґів, як ціла Европа схилилася перед німецькою системою і націвською культурою, коли майже по всіх центрах Европи знаходилися не одиниці, а маси народів на службі гітлерівської Німеччини, в той самий час маси українського народу, повторюю — м а с и, виповідали криваву боротьбу німецьким загарбникам, німецькому тоталізмові... В той час, на заході, між англо-саксонами, чи то в Америці, чи в Канаді, ба навіть в Арґентині, не існувало жадного українського інформативного бюра, яке підкреслювало б нашу боротьбу, щоб звернути увагу аліянтів, що українська маса змагається не тільки проти Кремля, але також з тією самою завзятістю проти націстівської Німеччини. В той самий час, коли сотки й тисячі найкращих наших братів і сестер гинули під ударами двох професійних убивців, що різнилися тільки коліром, українці в Канаді та в Америці масово й добровільно пішли в канадійську й американські армії. Чи інформативна служба, що повинна була існувати за океаном, спромоглася це використати? Піднести ці два чинники; перший: наша підпільна організація, та Українська Повстанча Армія, що змагається проти Німеччини, і другий: українці в одностроях американських і англійських, ба навіть польських, (армія генерала Андерса), також кривавилися за звільнення Европи і світу від націзму". Отже цього всього американські українці не використали, а щоб то було, пишеться далі у цій статі, якби так світ знав, що і в польській армії, що „покрила себе невмирущою славою на полях Фландрії, Італії, а головно в „Монте Касіно" було „за підрахунком військових знавців 35% українців".

Закинувши таке українцям в Америці, автор стверджує як „головне й жалюгідне, що й тепер, в третьому році по за-

(Продовження на стор. 4).

Відділ Наукового Т-ва ім. Шевченка — новий фактор в нашому громадському житті

ЗПРИВОДУ „СВЯТА КУЛЬТУРИ" ТА ЗАСЛУЖЕНОГО ВІДЗНАЧЕННЯ ПРОФ. К. МАНІНГА.

Свого часу окремим комунікатом повідомлено, що дня 6-го листопада м. р. відбулися в Ню Йорку перші сходини приявних в Злучених Державах членів Наукового Товариства ім. Шевченка і на цих нарадах та в порозумінні з відновленим на еміграції в Німеччині Науковим Т-вом ім. Шевченка рішено оснувати в Америці його відділ. На тому самому зібранні вибрано теж управу Відділу, з проф. Миколою Чубатим як предсідником та д-ром Романом Осінчуком як секретарем.

Новостворений Відділ Наукового Т-ва вже після двох місяців започаткував свої публичні виступи „Святом Культури", що відбулося в Ню Йорку, дня 25-го січня. Безпосередньою нагодою цеї імпрези було заслужене відзначення видатного американського вченого, знавця східньо-европейської культури та автора численних наукових праць, між ними теж з української історії і літератури, проф. Колумбійського університету, Кларенса А. Манінґа, якого Український Вільний Університет вшанував признанням йому диплому почесного доктора філософії.

Про самі програму імпрези та її виконання не доведеться багато писати; про це вже були подані інформації в пресі, як теж згадка про саму імпрезу та про відзначення появилася в американській пресі (Ню Йорк Таймс). Звернемо тільки окрему увагу на виступи поодиноких бесідників.

Свято, започатковане американським гимном, відкрив проф. М. Чубатий, виявляючи його ціль та повідомляючи рівночасно про створення Американського Відділу Наукового Т-ва ім. Шевченка, старанням якого ця імпреза і відбувається. У формальній передачі диплому проф. Манінґові проф. Чубатий з черги підкреслив американські можливості для української культури. Проф. Манінґа відзначено почесним доктором філософії за його видатні праці в ділянці української історії та літератури для англо-саського світу. Але немає відзначення, яке можна б йому признати за те, що він мав відвагу сказати правду, без огляду на те, чи вона популярна, чи ні — говорив проф. Чубатий.

Д-р Лука Мишуга говорив від імені Українського Народного Союзу, з яким проф. Манінґ тісно співпрацює та старанням якого й появилися написані проф. Манінґом твори. Видані Українським Народним Союзом твори в англійській мові американських і українських авторів мали справді переломове значення для англо-саських поглядів на Україну та українську справу. Про це може посвідчити теж велика кількість листів від визначних американських державних мужів, вчених, публіцистів та американських інституцій, що ними вони відгукнулись на переслані їм книжки про Україну та частину з яких бесідник навів.

Д-р Роман Осінчук говорив про українську культуру сьогодні та її вигляди на майбутнє. Українська культура, як і український нарід зазнає найбільших знущань і заперечень та втрат. Проте, вони не тільки не падають, але з кожним роком вперто і послідовно ростуть та розвиваються. Тільки на тлі історичної долі українського народу можна зрозуміти і належно оцінити теж українську культуру.

Доц. Лев Добрянський виголосив в англійській мові доклад про „Український вклад в американську культуру" і це був без сумніву один з найкращих докладів, що їх будь-коли доводиться чути, як щодо змісту так і форми та виголошення. Ви слухали Добрянського і ваше серце справді росло-росло. Бо це, що проф. Добрянський говорив, не були фрази, ані заклики, але тільки тверді, наявні факти, ці факти, що кажуть вам підносити чоло та закачувати рукави до праці. Рівночасно вони давали вам найбільше вдовілля, що недаром наша громада користується американськими вольностями та їсть американський хліб, як теж наливали ваше серце гордістю, що творчість української душі, ума і рук увійшли у велику скарбницю американської культури, американської духовості та американської сили. Це, наприклад, що українські колядки входили в склад американської різдвяної програми, що українські мистецькі вироби здобувають собі таке саме загально-американське право громадянства, як їх мають властивості будьякого американського стейту, це, що неодин фрагмент українських народних звичаїв сьогодні вже можна спостерегти в загально-американських звичаях, все це і подібне є цим великим вкладом нашої відносно невеликої громади в загально-американську культуру і воно ще дожидає своєї оцінки. Окрему ділянку становлять українські люди, що працю свого творчого ума і рук віддають на розвиток і ріст американсокої культури і сили. В доказ того проф. Добрянський згадав тільки для прикладу добрий десяток українських імен, що сьогодні на відповідальних становищах чи то професорів американських університетів, чи інших установ. Не має ділянки американського життя, де не проявлялися б та де не давали б свого вкладу українці. Від винаходу та дослідів над атомовою енергією починаючи через університети,музичні консерваторії, театр і кіно, ген аж до чорнороба на фабриці зустрічаються українські сліди. Новостворений Відділ Наукового Т-ва ім. Шевченка може з часом стати цим фокусом, через який переходитимуть американсько-українські культурні проміння та освічувати культурний похід і розвиток обох народів, американського і українського.

На окрему увагу заслуговує виступ проф. Манінґа, що складаючи подяку за це високе відзначення, говорив теж зі свого американського становища про українську культуру, про свої погляди на неї та про дальші можливості її розвитку. Він, як американець, не без причини одушевляється українською культурою та українським народом. Бо в них він бачить невичерпане джерело мало відомих в англо-саському світі культурних досягнень та нового культурного прогресу людства.

Хор церкви св. Юра під керівництвом Теодора Онуфрика виконав головну частину мистецької програми, потверджуючи вже закріплену за ним славу одного з найкращих українських хорів в Америці, як щодо кількости так і якости та добору голосів. Відспіване ним в першій точці „Покаяніє" Веделя зробило колосальне враження. Подібне можна сказати й про інші точки концертової програми, доповненої ще сольовим і дуетовим виступом сестер Марії і Степанії Боднар, при фортепіяновому супроводі Ольги Дмитрів. Програму заповідала та давала деякі вияснення завжди активна в нашій „молодій громаді" Люба Ковальська-Терпак.

Не у формі закиду, тільки до уваги організаторам подібних імпрез на майбутнє треба згадати, що досить однобічно та, здавалося, на швидку руку дібрана мистецька частина програми, не зважаючи на її бездоганне виконання, не давала того, чого на такій імпрезі можна б сподіватися. Проте, це в жодному разі не зменшує вартости самої імпрези та її значення в нашому громадському житті.

Перший публичний виступ новоствореного Американського Відділу Наукового Т-ва ім. Шевченка дає нові надії на всебічний розвиток нашого громадського життя. Сьогодні ще було б передчасно видавати будьяку оцінку на цю тему, але треба ствердити факт, що цей Відділ стає новим фактором в нашому житті і фактором наскрізь корисним і важливим. Можна тільки побажати йому дальшого якнайкращого розвитку та висловити надію, що наш американсько - український загал дасть йому всю можливу тільки піддержку.

пб

ХОРА ДУША

(Докінчення зі стор. 2-гої).

хопить теж і душі наших братів і теж і вони будуть шукати нової правди.

Як же відродити людські душі? На чім будувати виховання людини? Є тільки дві дороги до вибору: одна та, якою пішли нацисти і большевики, дорога крайного матеріялізму. А друга дорога це та, яку вказала рука Господня великому пророкови у палаючому кущі. Та, якою проходив відтак Богочоловік власними ногами. Третього шляху немає. Отже відродження хорої душі мусить іти шляхом виховання та перевиховання людини в дусі християнського гуманізму. І не поможуть тут самі недільні проповіди з амвони, ні марево смерти з косою, ні пострах пекольного вогню з рогатими і хвостатими чортами з вилами. Бо як перестає діяти страх, людина перестає бути моральною. Треба вщіплювати в душу людини християнські ідеали любови ближнього, пошанования його індивідуальности, його думки, його переконань, взаїмної толеранції релігійної і політичної. Їх треба вщіплювати в душу людини так, щоби вони стали його власним внутрішним почуттям, його власною моральною засадою. Нехай ідея, що виникне з релігійного почуття зливається в одне із чином, так, щоби не було розходження поміж ними. Бо коли будемо мати на устах любов ближнього, а в серці будемо носити ненависть до нього, тоді в важких годинах проби зійдемо напевно на лівий шлях. І завдання батьків, проповідників та педаґогів, виховати в людині отсе внутрішне моральне почуття, отсю єдність ідеї і чину.

Та на шляху до здійснення того ідеалу стоїть ще дуже багато перешкод, а найбільша з них, це непризнання народам національних прав. Різні причини складалися на те, що одні народи побудували свої держави скорше, а другі пізніше, а то й зовсім не могли їх побудувати. А ближній не тільки, що не поможе у цій побудові, але навпаки, де тільки може, шкодить їй, а то йде огнем і залізом на підбій. Підбита нація не може виховувати своїх дітей в любові до ворога, який топче її. В її серцях палає ярким вогнем почуття ненависти і жадоба помсти за нанесені зневаги і кривди. Тому й Христове царство на землі, царство любови ближнього, може бути здійснене тоді, як не буде націй пануючих і поневолених, панів і рабів, вищої і низчої раси, партійної еліти і непартійного робучого скота.

Чи ж то не гіркий парадокс, щоби в XX.-му сторіччі, віці неімовірного розвитку техніки і фантастичних рекордів, у віці мрій про міжпланетарну комунікацію, ближній боровся за примітивне право на існування національної спільноти?!...

І тут християнська церква може виконати велитенське завдання. Своїм могутнім автoритетом може вона впливати на розвязування національних конфліктів. Вона може ужити цілого свойого впливу на те, щоби врешті розвязати справедливо, згідно з християнською етикою, теж і національну проблему — під знаком вічности. А коли церква виконає те важке завдання, коли остаточно будуть розвязані всі ті пекучі і наболілі питання, тоді, обновлені християнською мораллю нації, зможуть обеднатися в одну всесвітну, християнську громаду, на тих засадах, які виписала Рука Господня на камяних скрижалях.

Панамериканськo-українська допомога...

(Продовження зі стор. 3).

кінченні війни" українське громадянство в Европі поза Україною ще не змогло „подати про це до відома світу"...

Автор, як бачимо, не здає собі справи, звідки американські українці могли діставати ці відомості в часі війни, коли навіть нині, як виходило б з його власного писання, що нема там кому „після переведення слідства над усіми тими випадками", ці речі зібрати і світові розголосити. Він теж не знає, що в часі війни вся американська преса розписувалась широко про „українські маси" і Першу, Другу, Третю і Четверту Українські Армії, як бють німців, згадуючи при цьому час від часу про Власова та інші дрібні групи чи особи, які є з німцями.

Американські українці, оскільки могли, добре боронили й тоді українське імя і вияснили, що як „українські армії", так і „маси" дійсно борються по геройськи проти Гітлера, тільки що це не означає, що вони є за Сталіном. Американські поляки мали тоді повно матеріялів про польську боротьбу, а доставляло їх польське підпілля до Лондону, чи навіть просто до Вашингтону, і то вже навіть в перших місяцях німецького наїзду на Польщу. Українці на американській землі довідувались про своїх братів на рідних землях тільки з воєнних звідомлень, чи з польських лондонських реляцій, в яких часом згадувано про українців, як от про події на Волині, чи про це, що видається у Кракові й т.п. Про українців в польській армії в Італії ми дізнались щойно з двох листів, які надійшли від вояків, що брали участь в боях під Касіном та в яких благали нас не виявити їх імен, щоб їх потім не переслідували. В подібний спосіб писали навіть ще пізніше українські вояки з тих польських частин, що були в Англії. Ми писали на різні адреси до Італії, щоб дізнатись про українську участь в боях під Касіном, бо про ці бої писала багато славного американська преса, але не могли ніяк нічого довідатись.

Першу коротеньку вістку про Українську Повстанську Армію дістали ми зі Швеції. У ній говорилось про повстанців Тараса Бульби. Її розголошено в такий спосіб, у який можна було в тодішніх часах такі короткі вісті розголошувати, бо ж тоді в цілій Америці не знаходили слів похвали для „союзника" Сталіна.

По війні зачали надходити інші „матеріяли", які не дуже то надавались для інформування американського світу про українську боротьбу з німцями. З усіх тих матеріялів ми вибирали те, що найкраще надавалось до вияснення питання, для якої це боротьби повстала Українська Повстанча Армія, про яку вправді вже зачали появлятись в американській пресі вісті, але дуже бадьмутні.

Тому що так було, дуже нас здивували статті в „Українській Трибуні" (серпень 1947) п.з. „Подув свіжого вітру", з яких довідуємося, що в часі війни можна було робити в Америці великі речі в українській справі, але „ніякої скоординованої акції тамошнього громадянства в українській справі в роки війни в З.Д.А. не було". Ще й чорними буквами видруковано цей закид!

Чи так дійсно було??

У відповіді на це згадаю хоч за величавий Конґрес Американських Українців, що відбувся 24 травня 1940 року в Вашінгтоні в присутности малощо не тисячі делегатів з усіх кінців Злучених Держав, та на якому промовляло велике число визначних сенаторів та конґресменів, що стояли дуже близько уряду. Цей конґрес виразно заявився проти німецького, російського та польського імперіялізмів, а за незалежну і демократичну українську республіку, що й передала численна американська преса. Конґрес проголосив що:

„Український нарід жив і розвивався впродовж цілої своєї історії демократичним шляхом..." що „ми рішуче і беззастережно відкидаємо ідеї, на яких основані не тільки большевизм, але так само фашизм та нацизм, як не-українські, незгідні з найліпшими українськими традиціями, шкідливі для поступу українського народу, ворожі для свободи думки і совісти", що „війна в Европі накладає на українську еміґрацію за океаном обовязок піднести перед світом голос в обороні прав українського народу на власну державу".

Так ставили американські українці цю справу на інших конґресах в часі війни чи по ній. В такий спосіб відбивали вони в часі війни численні клевети, кидані на акцію допомоги визвольним змаганням українського народу в Европі, чи на самі ці змагання. Та якщо автор статті в „У.Т." мав би на увазі працю у час війни своїх американських інформаторів, то він мав би цілковиту рацію. Їхньої праці тоді взагалі не було.

Не відповідає правді теж і таке писання, що „у Вашингтоні розглядали українські визвольні змагання як вороже для Америки становище", як це повторяє за американським „інформатором" автор статті в „У. Т.". Таж, якби Вашингтон був нам аж так чужий, то яким чудом ці, що й в часі війни клеймили загарбання України Москвою і далі попирали самостійницькі змагання українського народу, могли були наприклад, виграти бортьбу зі сильним тоді Рошен Реліф та ще дістали остаточно згоду уряду на самостійний Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, якого повстання — що теж дуже важне — заініціювала політична організація — Український Конґресовий Комітет? До того Рошен Вор Реліф була урядова агенція, визнана Советами як одинока теж і для українців в Америці! Саме тому, що ми не годились на співпрацю з Рошен Вор Реліф, вона розголошувала про тих, що її не визнавали, що вони є в спілці з націстами, зґл. з тими в Україні, що ніби служили Гітлерові. Ці справи знаходили відгомін не тільки в американській пресі, але були широко обговорювані в Вашингтоні, в уряді, не раз, а десятки разів, бо проти-українська пропаґанда заповідала раз-у-раз, що доставить „нові факти" про „співпрацю" з німцями тих нещасних жертв большевицького та націстівського варварства, які опинились на скитальщині та яким ми бажали допомагати.

Тим не хочу сказати, що ми тут зробили дуже багато, ні не буду вияснити, чи можна було в часі війни більше зробити. Мені тільки важко зрозуміти, для яких цілей інформується наших рідних на скитальщині так неправдиво про акцію американських українців в часі війни. Якщо це має бути торування дороги „новому проводові" й „новій організації" в Америці, то це дуже наївний спосіб партійного реклямування, а коли іде про загальне добро, то й нерозумний, бо намагається шкодити цьому, що є зорганізоване та обєднане й дійсно працює для добра української справи.

РІЧНИЦЯ ЛИТОВСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

(Докінчення зі стор. 1-шої)

Злучені Держави Америки не визнали советської окупації Литви і представник вільної Литви досі акредитований у Вашингтоні. З нагоди 30-річчя проголошення Литовської Республіки американська преса надрукувала довші редакційні статті. Ню Йорк Таймс стверджує визначну ролю американських литовців у визволенні Литви зпід російсько-царської неволі та в теперішній боротьбі проти большевицької окупації. Згадуючи про теперішню боротьбу литовського народу, Ню Йорк Таймс у висновку стверджує: „Раніше чи пізніше світ мусить прийняти до відома цю боротьбу та дати їй належну піддержку".

СОВЄТСЬКА АРМІЯ ГОТОВА ДО ОКУПАЦІЇ ПАЛЕСТИНИ.

Єрусалим, 15. лютого. — В арабських колах висловлюють переконання, що з тою самою хвилиною, як британські війська залишать Палестину, туди увійде приготована вже для цих цілей советська армія. Советська окупація Палестини мала б відбутися під формою „нагляду над виконанням постанови Загального Зібрання ОД." щодо поділу країни. Подібні побоювання висловлюється теж в американській пресі.

ЖИДІВСЬКІ ГЕТТА В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ.

Прага, Чехословаччина, 15. лютого. Зі Советського Союзу надходять дальші повідомлення про плянову протижидівську політику большевицького уряду. Створену ще на початку існування Сов. Союзу жидівську автономну область в Біробіджані тепер дальше перетворюється у „всесоюзне жидівське гетто". По цілому Союзі, крім хитрого підбурювання населення проти жидів, ведеться чистка жидів з будьяких відповідальних постів. Проти нової хвилі антисемітизму збоку советського уряду, жидівські мешканці Советського Союзу починають надсилати протести до Кремля. Такий протест мав висловити Лазар Каганович, ще єдиний жид, що залишився на високому пості та в ласці Сталіна.

В ГРЕЦІЇ ПОКЛИКАНО ПІД ЗБРОЮ ПЯТЬ РІЧНИКІВ.

Атени, 15. лютого. У звязку зі збільшеною комуністичною загрозою в країні, грецький уряд покликав до військової служби 5 нових річників. Загальна сила грецької армії має бути збільшена до 200,000 і вже приготовано відповідний закон про організацію, вишкіл та озброєння міліції.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Коляда Чорноморської Січи.

Організація Чорноморської Січи в Джерзі Сити, Н. Дж. існує від 1930 р. і кожного року її члени ідуть колядувати, а дохід з коляди призначують на народні цілі. В цьому році заколядували $524.50, гроші призначені на допомогу скитальщині і Українській Повстанчій Армії.

Жертви зложили: по $10: Т. Міссірі, С. Гладкий, Е. Крук, К. Качала; по $5: о. В. Лотович, К. Колодій, М. Клапко, М. Ліпка, Т. Кричковський, С. Федевич, Е. Нечесний, Д. Мадай, П. Нагачевський, Пелевич, В. Лупиняк, М. Децевич, П. Мелень, М. Перхун, П. Левицький, В. Гіль, С. Костів, А. Мазур, П. Лахоцький, Ю. Трент, Н. Петришин, С. Кот, П. Болотянський, М. Мацях, С. Жуковський, І. Миць, М. Кругар, Л. Кулич, Е. Чомин, В. Цан, П. Дмитрів, І. Жулинський; по $4: П. Костик, П. Мищишин; по $3: М. Стегницький, К. Станіславишин, С. Гріца, П. Чопик, Ю. Мазур, П. Світніцький, А. Нестор, Н. Мурашко, І. Крайник; по $2: о. Я. Данильчук, В. Ценько, М. Мандра, П. Брідський, В. Попко, А. Пельо, Р. Гулькевич, М. Фурка, К. Оленгавс, С. Гребиняк, М. Бучинська, М. Самар, І. Процик, І. Биковський, І. Копчак, С. Боднар, Т. Вамко, А. Долошицький, І. Пельо, Ф. Сенишин, І. Мандак, Д. Чайка, Г. Паньків, Г. Савчин, М. Панкевич, П. Кутній, А. Качан, С. Грицейко, Й. Гуральчик, С. Кноски, С. Осціславський, Т. Павліна, І. Шибунка, А. Лупиняк, М. Наврiт, В. Панаківський, І. Гринів, А. Зазуля, Д. Денека, С. Федейко, С. Гнира, М. Сивак, І. Прокоп, М. Гуминяк, І. Стадник, М. Юречко, М. Юрків, В. Кушнір, Рибка, Т. Барна, К. Піддубчишин, Й. Андрусечко, С. Запотічний, К. Коблин, І. Коблян, М. Трусевич, А. Патриляк, М. Салюк, В. Бутковський, А. Мандат, А. Миляновичь, І. Коцюба, В. Левицький, А. Майчук, С. Скородинський, І. Хомінський, М. Турчинський, Н. Заяць, Й. Жарський, І. Гусар, І. Кошицький, І. Грабар, І. Микитка, М. Бриндилевич, М. Баран, М. Миляновичь, М. Челак, А. Тизьо, А. Вархол, Г. Готра, П. Дмитрів, М. Баран, М. Попович; по $1.50: В. Мадай, А. Возняк; по $1: Ф. Ленько, Н. Пігура, П. Світлик, А. Євусяк, А. Бусько, П. Свідрик, С. Турчинський, Е. Баран, Ф. Савчук, З. Мазур, Т. Журавецька, Ф. Навацкі, М. Кавочка, І. Стиранка, М. Хомяк, К. Хомяк, В. Маланяк, С. Кіцей, С. Моряк, В. Хомяк, В. Челак, Я. Олсон, І. Підгорецький, А. Кухар, І. Стельмах, Д. Кіцей, М. Бурак, А. Корналь, М. Мигович, Д. Фелевчак, І. Мікула, Е. Хитринь, Т. Шмайда, В. Чорний, К. Кречковська, Н. Н., І. Фурка, К. Венгер, С. Ціцюра, І. Васько, С. Дикта, І. Кіш, Б. Шустикевич, Я. Олінський, К. Бяла, А. Петрусь, І. Піховин, А. Вальчук, М. Гриник, А. Курила, М. Перій, І. Шибунка, Г. Павелко, В. Каритчак, Т. Панькевич, М. Гузьо, С. Лашок, В. Хвалик, В. Сивак, М. Шамбель, М. Гумен, Ю. Розмаїти, П. Судьо, Т. Фучила, К. Бекаш, А. Світи, Р. Дорош, І. Пупчик, С. Качмар, Чомко, Т. Поранські, І. Ярош, Г. Фурка, Т. Пельо, О. Пельо, М. Демчишин, Шарамович, М. Лашок, М. Запотіцька, М. Мельник, І. Маліна, В. Гела, Мекартн, А. Скочипець, С. Перинська, Пельо, М. Кутс, Гнатик, І. Кузьмка, М. Задарко, Е. Лазорка, Т. Загорбинський, В. Гавейв, В. Загорбинський, М. Бобер, М. Курило, І. Білас, М. Бас, М. Теренчак, В. Плечин, О. Яцків, А. Сисак, Загородница, Е. Фусяк, Р. Козар, А. Зімовський, К. Ленович, А. Росолюк, А. Тселер, М. Боднар, М. Глухан, К. Корбецка, А. Малик, Скілл, Махрон, А. Фурка, А. Шаран. Й Дрібними $1.50.

Заколядовану суму $524.50 призначено: $200, то на цілі ЗУАДКомітету; $75 на працю УККомітету; $50 переслано Укр. Катол. Доп. Комітетові у Стемфорди та $100 на УПА і $25 на допомогу бувшим політ. вязням.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

САВТ ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. Просвіта, від. 312, відбудуться в суботу, 21. лютого, в год. 8. ввечір, в церковній галі при Делмар Евені. Просимо членів прийти на ці збори, бо маємо важні справи до полагодження, між іншим буде вибір касієра на місце уступившого Завадовського. — За уряд: В. Хміль, предс.; В. Дибайло, секр.; П. Дибайло, організатор.

АСТОРІЯ, Л. АЙ. — Місячні збори Бр. св. О. Николая, від. 5, відбудуться в неділю, 22. лютого, в годині 2:30 пополудні, в гали У. Д. Г. Клюбу, 31-14 — 30 Еве. Просимо всіх місцевих і позамісцевих членів і членкинь явитися на ці збори, бо маємо важні справи до полагодження. Просимо привести з собою нових членів до р. і У. Н. Союзу. — За уряд: М. Галан, предс.; Г. Василик, кас.; П. Барнич, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Тов. ім. І. Франка, від. 83, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 22. лютого, в годині 1. пополудні, в домі Тов. У. А. Г., 847 Н. Френклин ул. Просимо членів прийти на ці збори. Взиваємо членів, котрі платять річно, щоби зложили свої річні вкладки. — С. Чорномаз, секр.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ. — Повідомляємо членів і членкинь Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 42, що місячні збори відбудуться в суботу, 21. лютого, в годині 7. ввечір, в У. Н. Домі, 237 Галл Еве. Просимо членів прийти на збори, бо є важні справи до вирішення. На річних зборах вибрано той самий уряд, що був. Дібрано 2 нових до всяких підприємств: М. Лелит і М. Припхан мол. — М. Прихован стар., рек. секр., 94 Madison St., Passaic, N. J. Tel.: Passaic 2-6154-J.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. — Тов. Любов, від. 370, повідомляє членів, що збори відбудуться в неділю, 22. лютого, в церковній салі, 127 Парк ул., зараз по Сл. Божій. Просимо членів і членкинь прийти та вирівнати свою належитість. Просимо привести своїх знайомих та вписати їх в члени. Уряд на 1948 рік вибрано: П. Воляник, предс.; М. Довгий, заст.; В. Гіна, рек. секр.; К. Марущак, заст.; Р. Голубович, фін. секр.; В. Колисник, кас.; І. Підлісний, заст.; контр. комісія: І. Хомяк, М. Самара і І. Ліпцан; опік. хворих: Парасковія Отояр для жінок, і І. Василик і Д. Небор для мужчин. Тому, що В. Гіна виїхав до Европи, передано секретарку К. Maruschak, 274 Fenwick St., West Haven 16, Conn. Просимо членів заховати собі адресу секретаря.

ПОШУКУВАННЯ

МАРІЯ ОЛЕКСОВИЧ, дочка Катерини, пошукує вуйків **ВАСИЛЯ І СТЕФАНА ФЕДЯЧКО,** з маминої родини, і також із татової **МИКОЛИ ОЛЕКСОВИЧ.** Мають перебувати в околиці Ню Йорку. Голоситись на адресу: **PETER DWORIANYN, 33 Milton Ave., AMSTERDAM, N. Y.**

ОЛЕКСА МАЛОЇД пошукує тету **СЕРАФИНУ ЦЮПКА** з села Любеллі, повіт Жовква. Адрес: **PETER DWORIANYN, 33 Milton Ave., AMSTERDAM, N. Y.**

ПОШУКУЮ свого стрийка **ТЕОДОРА ПЕТРИШИНА** родом зі села Осередова, Сокальського повіту. Давніше стрийко мешкав у Ню Йорку під ч. 59 Іст 129-та вул. Хто про нього знає, або він сам, прошу писати до: **JOHN PETRYSHYN, 311 Wykes St., Aliquippa, Pa.**

АННА ШЕЛЕНЬКО, жена Йосифа Мосьціцького з Маримполя, пошукує свого рідного брата **ІЛЬКА ШЕЛЕНЬКО** уродженого в селі Межигіря, повіт Бучач, котрий перебуває десь в Канаді, а котрого адресу сестра в часі війни згубила; вона тепер є в Польщі. Хто про него знає, або він сам, прошу писати до: **ІВАН КУЛЬМАТИЦЬКИЙ, 826 Marmion Ave., Toledo 7, Ohio**

ПОШУКУЮ брата **ПЕТРА ГОДИМА** в Америці. Має мешкати в New York-у вже десять років. Його два сини називаються ДАНИЛО і ВОЛОДИМИР. Прошу зголоситися на адресу: **Mr. & Mrs. PAUL KUZYK, 552 Avenue C, Apt. 14, Bayonne 2, N. J.**

ТАРЗАН, ч. 1785. В руках злочинних людей.

Коли Крас найшов красуню Джену, він відтягнув її на бік серед зловіщої радости.

„Ось глядіть, хто між нами є ...жіночка" — з насмішкою говорив Крас. — „Що ви зробили з Тарзаном?" закликала Джена?

Радість Краса перемінилася в лють. „А що ти знаєш про того гнучкого дикуна?" — відрізав Крас.

Одначе один з бандитів вдарив Краса по руці. Потім він щось пошептав до провідника.